

at ſaa godkender man Valget, men det er ikke fuldt ud bevist, at Overtrædelsen af Valgloven ikke har gjort nogen Skade, alſaa har været virkningsløs, foreligger der ogſaa en lang Række af Tilfælde, hvor tidligere Folketing have kaſſeret ſaadanne Valg.

Hvad nu det første Spørgsmaal, ſom fremſtiller ſig, angaar, om det er bevist, at den omtalte Tidsfriſt er givet, ſkal jeg indrømme, at det ikke paa dette Tidspunkt af Forhandlingerne i og for ſig er meget friſtende at komme dybere ind paa Vidneforklaringerne derom, da vi allerede have hørt diſſe Vidneforklaringer blive gennemgaaede fra begge Sider. Smidleertid ſkal jeg dog ikke undlade at omtale nogle enkelte Vidneforklaringer. Med Henſyn til Vidneforklaringerne i det hele vil jeg ſige, at det i og for ſig ikke undrer mig, at man har kunnet føre Vidner om denne Tidsfriſt, men det undrer mig, at man har kunnet føre ſaa mange, eſter at der er gaaet 7—8 Maaneder eſter Valget. Det undrer mig, at der er ſaa mange af dem, ſom man har ſtødt paa — det er jo rent tilfældigt, at man har ſtødt paa Folk, der vide Veſked —, der endnu 7—8 Maaneder eſter Valget har kunnet huſſe, at denne Tidsfriſt er bleven givet, og det undrer mig ikke, at der er en Del Vidner, ſom, eſter at der er gaaet ſaa lang Tid hen, har glemt, at Tidsfriſten er givet, og i den Grad glemt det, at de, ſom det ofte gaar, naar man glemmer noget, føler ſig perſonlig ſuldkommen overbevist om, at en ſaadan Tidsfriſt aldrig havde været givet, thi var den givet, maatte de have hørt det og maatte kunne have huſſet det — det er nemlig meget menneſkeligt at opfatte Forholdet paa den Maade, naar der goar ſaa lang Tid hen eſter paagældende Begivenhed. Det undrer mig tillige af en anden Grund, at det er lykſtedes at ſaa ſaa mange Vidner frem. Det forekommer mig nemlig, at den ærede proklamerede Kandidat ikke har holdt ſig i den Grad uden for Paavirkning i denne Sag, ſom viſnok onſkeligt kunde have været. Jeg ſigter herved til en Notiſ, der den 21de November, Dagen eſter at Vidneforhørene paany vare begyndte, fandtes i „ſtanderborg Amts Avis“. Denne Notiſ ſkal jeg med den ærede Formands forventede Samtykke tillade mig at oplæſe: „ſtanderborg Valget. Forhørene i Gaar paa ſtanderborg Raadhus lededes af Sættedommeren, Birte-dommer Adler Lund Silkeborg, og varede fra Kl. 10 til Kl. 4, alſaa om-trent 6 Timer. Forſtellige Vidner bleve afhørte, men ſelve Forhørene holdes hemmelige. Paa Mandag ſkal der finde ny Afhøringer ſted. Sagen ſynes paany at gribe

ſtærkt om ſig og lader til at træde ind i et meget alvorligt Spor.“ Sagen lader til at træde ind i et meget alvorligt Spor! Hvad det er for et alvorligt Spor, ſaar man en let Fornemmelse om, naar man huſſer paa den Erklæring, der foreligger her fra Sorgen Raſmuſſen Witved om, at det er blevet be-tydet ham, at de, der traadte op imod Borgmeſterens og Valgbestyrrelsens Erklæring kunde ſaa en meget ſtreng Straf, maatte Lugthus. Der er ingen Tvivl om, at Joſtovre paa ſtanderborg Egnen, ſom have læſt denne Notiſ om, at Sagen nu gennem diſſe langvarige Vidneforhør — der varede i 6 Timer — var traadt ind i „et meget alvorligt Spor“, have ſagt til ſig ſelv: Ja, vi ſtulle da nok hytte os ſaa meget vi kunne, for at komme med ind i denne Sag! Folk holde jo aldrig af at blive indblandede ſom Vidner i Politifager, thi man kan aldrig vide, hvad det kan føre til, en Dommer kan uhyre let tage fejl, og man har ſet før, vel ogſaa oppe i ſtanderborg Egnen, at Folk, der have været ſaa uheldige at komme til at vidne i en eller anden kriminel Sag, ere blevene miſtkænkte for at have afgivet urigtige Forklaringer og ere blevene arreſterede, have maatte ſiddet arreſterede i lang Tid og derved ſaaet i alt Fald i Folks Omdømme en Plet paa ſig for Reſten af deres Liv. Naar den udtryffelige Formaning gives Folk, at Sagen er ved at træde ind i et meget alvorligt Spor, ſamtidig med at, ſom vi høre, en enkelt Mand har gaaet om og forholdt Vidnerne, eventuelt Lugthuſſtraf, ſynes jeg nok, at vi maa undres over, at der i det hele er kommet ſaa mange Vidner i denne Sag, ſom der er blevet. Jeg kan ikke opfatte Sagen anderledes, end at der fra den proklamerede Kandidats Side er gjort Forſøg paa at modvirke Sagens Op-lyſning. Et ſaadant Forſøg er aldrig heldigt og tyder ikke paa, at den, der ſætter det i Værk, har nogen god Tro til ſin Sag. — Naar man nu ſer paa diſſe Vidneforklaringer — jeg ſkal ikke trætte det høje Ting med at gaa dem alle igennem, men kun holde mig til nogle enkelte af dem — kan der i alt Fald ved et Antal af diſſe Vidner ikke være den mindſte Tvivl om, at det, de forklare om, hvad der er paſeret paa Valgtribunen, eſter at Afſtemningen i de forſtellige Rgmminer var ſluttet, er noget, der ſtaar beſtemt og ſikkert for dem. Der er forſt Huſmand Sorgen Nielsen af Witved — det var ikke ham med Lugthuſet, og heller ikke ham, der „troede“ at kunne erindre, men en anden Huſmand fra det ſamme Witved, det andet Vidne i Sagen. Han forklarer, at han — jeg mener, det er